Mimořádná příloha neexistujícího školního časopisu

Zaostřeno na devítku

červen 2018
neprodejné

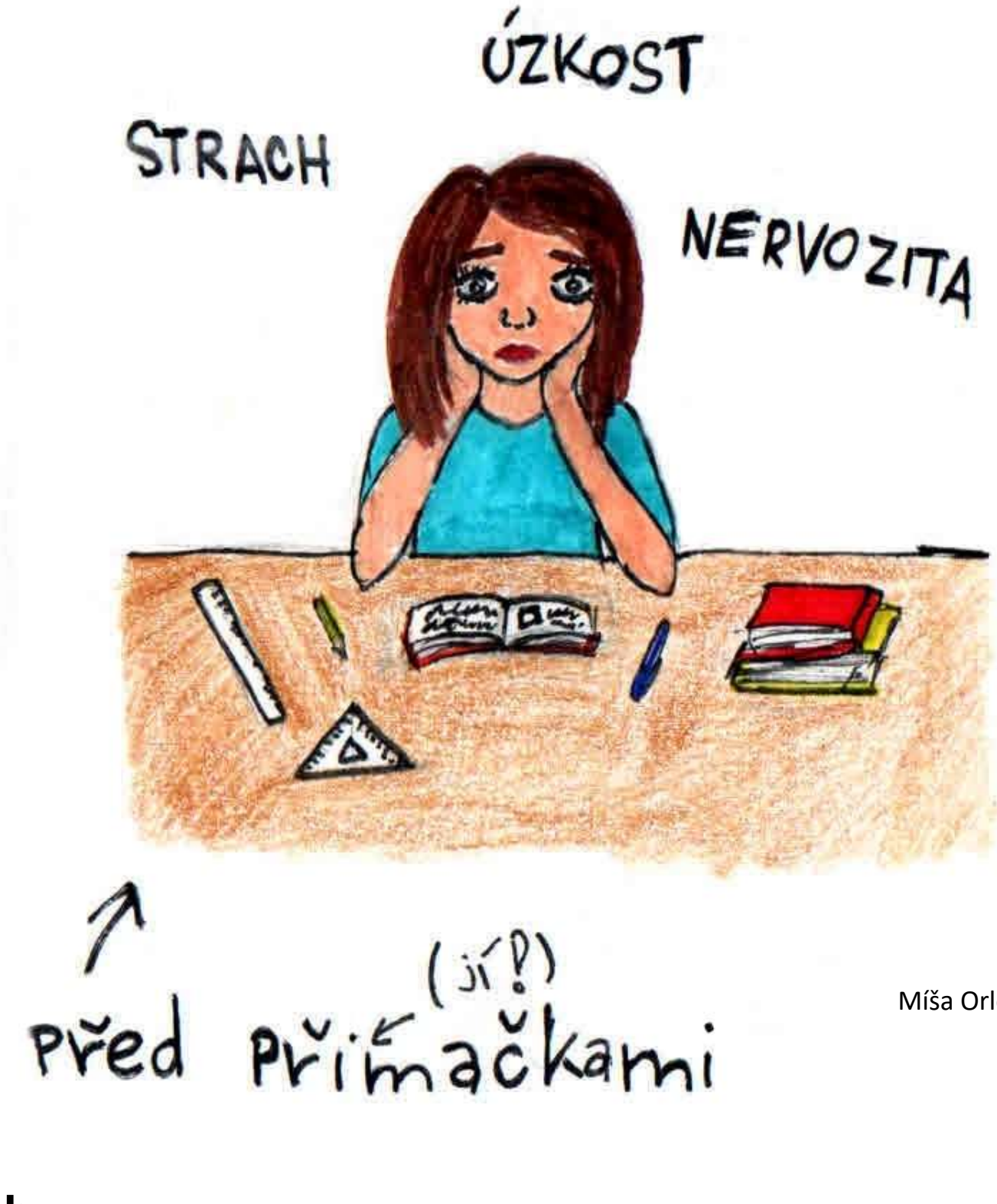

Míša Orlová

Obsah:

Cesta do školy
Příchod do školy
Supl
Fronta na oběd
Den D
Nejdelší středa
Čekání na výsledky
Rozhovory s rodiči
Rozhovory se žáky
Rozhovory s učiteli

Slovo na úvod

Vážení čtenáři,

možná všichni tušíte, že přijímací zkoušky na střední školy z 9. třídy bývají většinou stresující a vyčerpávající.

Ani letos tomu nebylo jinak. Podle nás si to všichni, kterých se to týkalo, jak žáci, rodiče, tak i učitelé opravdu moc neužili. Přístup k přípravě byl velice různorodý. Někteří se poctivě připravovali už od konce 8. třídy a jiní to hasili měsíc předem. Stejně tak rozmanitý byl výběr oborů, který měl rozsah od gymnázií přes průmyslovky až po sportovního maséra. Někteří experti, kteří zahodili svoji budoucnost podáním přihlášky na umělecké školy, se nám smáli až do poslední chvíle, protože se dostali už tři měsíce před námi. Ovšem, kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp.

V tomto exkluzivním vydání přílohy neexistujícího školního časopisu se vám pokusíme více přiblížit pocity a hlavně zážitky, kterých jsme nabyli během přípravy, samotných zkoušek i při čekání na výsledky.

Doufáme, že si z našeho mimořádného dílu odnesete nějaké ponaučení, jak přežít posledních pár měsíců před oním dnem D.

Ondra Tuček, Lucas van Kranenburg

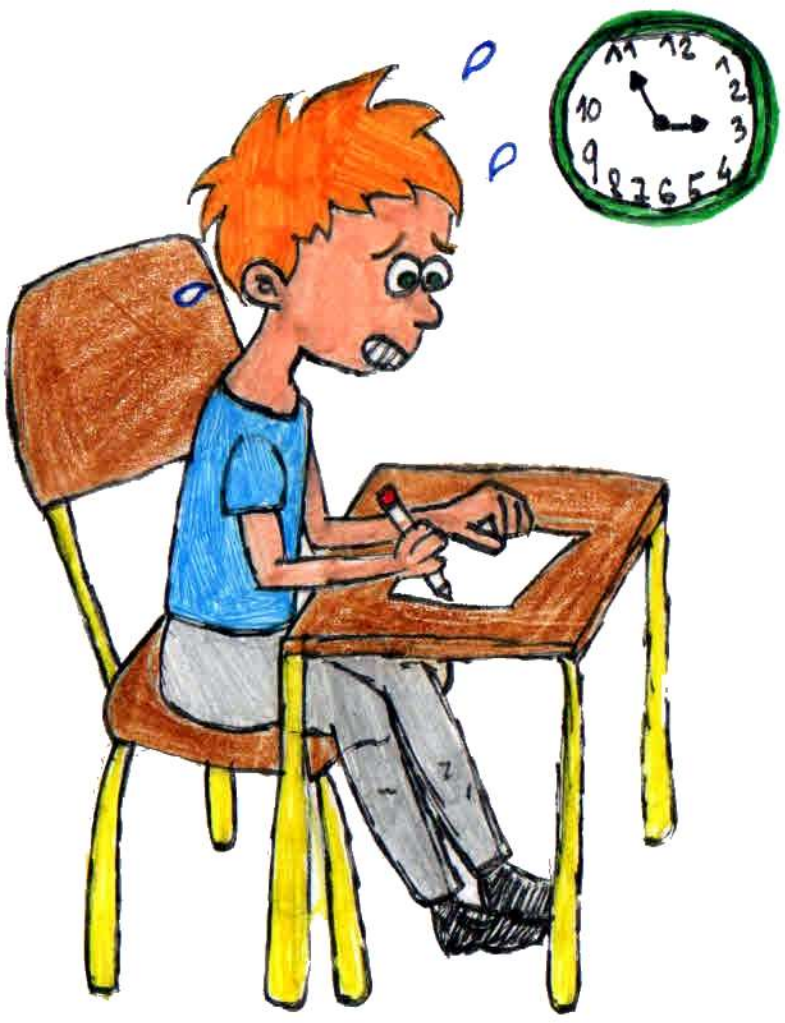

Míša Orlová

Mimořádné období

Rozhovory s rodiči

1. **Jak byste popsal/a atmosféru u vás doma před přijímacími zkouškami?**

   Štěpánovi: *Atmosféra u nás doma byla cca 2/3 týdny před přijímacími zkouškami „hustější“ než obvykle, snažili jsme se syna přimět ke zvýšené aktivitě a zodpovědnému přístupu.*

   Fráňovi: *Intenzivní příprava, nervozita*.

   Madziovi: *Naše dcera byla hodně nervózní a měli jsme strach, jak to dopadne.*

2. **Připravovali jste se se svým synem/dcerou na přijímací zkoušky společně?**

   Štěpánovi: *Minimálně, většinou se jednalo o kontrolu vypracovaných testů a dovysvětlení postupů (v matematice) či procvičení učiva v češtině. 1x týdně chodil na přípravu do Amose, o kterou projevil sám zájem již v září, od února do poloviny dubna pořádala SŠ, na kterou se hlásil, přípravný kurz, do kterého se aktivně přihlásil sám (což nás rodiče velmi potěšilo, nic takového jsme neočekávali).*

   Fráňovi: *Syn si dělal testy sám, když si nevěděl rady, dodělali jsme testy společně.*

   Madziovi: *Ne, ale doporučili jsme jí jednoho známého, který jí byl ochotný pomoct s matematikou. Jinak se učila sama.*

3. **Myslíte si, že tato příprava odpovídá výsledkům?**

   Štěpánovi: *Ano, odpovídá.*

   Fráňovi: *Ne. Na to, kolik testů udělal a jaké měl doma výsledky.*

   Madziovi: *Ano, myslíme si.*

4. **Měl/a jste pro svou dceru/syna vysněnou jinou školu, než na kterou se dostal/a?**

   Štěpánovi*: Neměli jsme vysněnou školu, od začátku osmého ročníku jsme se aktivně se synem bavili o tom, kterým směrem by se chtěl ubírat - byl to proces.*

   Fráňovi: *Chtěli jsem Bigy a tam se dostal.*

   Madziovi: *Ne, neměla.*

5. Vybral/a si váš syn/vaše dcera školu sám/sama, nebo jste se museli o její výběr přít?

Štěpánovi: *Syn si vybral školu zcela sám, hodně mu pomohla opakovaná návštěva (v 8. i 9. ročníku) veletrhu SŠ, kde si napoprvé mohl udělat představu a měl dostatek času k přemýšlení, během 8. ročníku se zcela z cca pěti škol vykrystalizovaly tři a poté dvě, kam si chtěl podat přihlášku. Rozhodující byly rovněž Dny otevřených dveří, kde se ve svém rozhodnutí utvrdil. My, rodiče, jsme v tomto celém procesu hráli roli poradců, snažili jsme se pomoct synovi s utříděním názorů, zpřísněním výkladu o náplni studia a uplatněním v praxi. Konečné rozhodnutí však zůstalo na něm.*

Fráňovi: *Školy si vybral sám.*

Madziovi: *Vybrala si školu sama a nám se její výběr líbil.*

6. Jak byste porovnal/a vaše přijímací zkoušky s přijímačkami vašich dětí?

Štěpánovi: *Domnívám se, že přijímací zkoušky, které jsme absolvovali my (rodiče), jsou neporovnatelné!!!!! Nevidíme žádný smysl v jednotlivých přijímacích zkouškách, stres a tlak, jakým musí děti procházet, bývá dost často neúnosný a na psychiku dětí nemá ve finále žádný pozitivní vliv. Velkou roli v tom celém hrají rodiče, kteří mohou své děti ovlivnit svými vlastními ambicemi a očekáváními (často nereálnými), což se projevuje obzvlášť u mladších dětí hlásících na osmiletá gymnázia. Požadavky na vědomosti a zcela odlišný způsob práce při testech (zpracování) nutí děti, rodiče a svým způsobem i školy k tomu, aby příprava probíhala určitým způsobem, který je daný, tím pádem bez přípravy na typ testů nemá žák moc šance přijímací zkoušky úspěšně zvládnout. V testech tady nejde o to, zjistit skutečné kvality dětí!!!!!*

Fráňovi: *Za nás (před 30 lety) byly zkoušky víc o vědomostech. Teď je to o logice a přemýšlení. Umění využít kombinaci znalostí.*

Madziovi: *Velkou výhodou je, že se nemusí zabývat politickými problémy, ale jinak se to porovnává těžko.*

7. Jakou radu byste dali rodičům budoucích deváťáků?

Štěpánovi*: Nechat své děti projít procesem výběru a následné volby SŠ, i za tu cenu, že nesplní naše očekávání!!!! Pokud pro to budou muset sami něco udělat (vyvinout aktivitu), budou mít pravděpodobně větší motivaci a zájem o to, aby se na zvolený obor připravili a dostali.*

Fráňovi: *Záleží na schopnostech dítěte. Asi začít intenzivní přípravou kolem Vánoc. Povídat si s dětmi, co by je bavilo, poslat je na Veletrh středních škol, ať se vzdělávají samy. Nenutit dítě tam, kam nechce.*

Madziovi: *Aby své děti moc nestresovali a snažili se je psychicky podporovat. A také, aby si děti mohly samy zvolit, na jakou školu půjdou.*

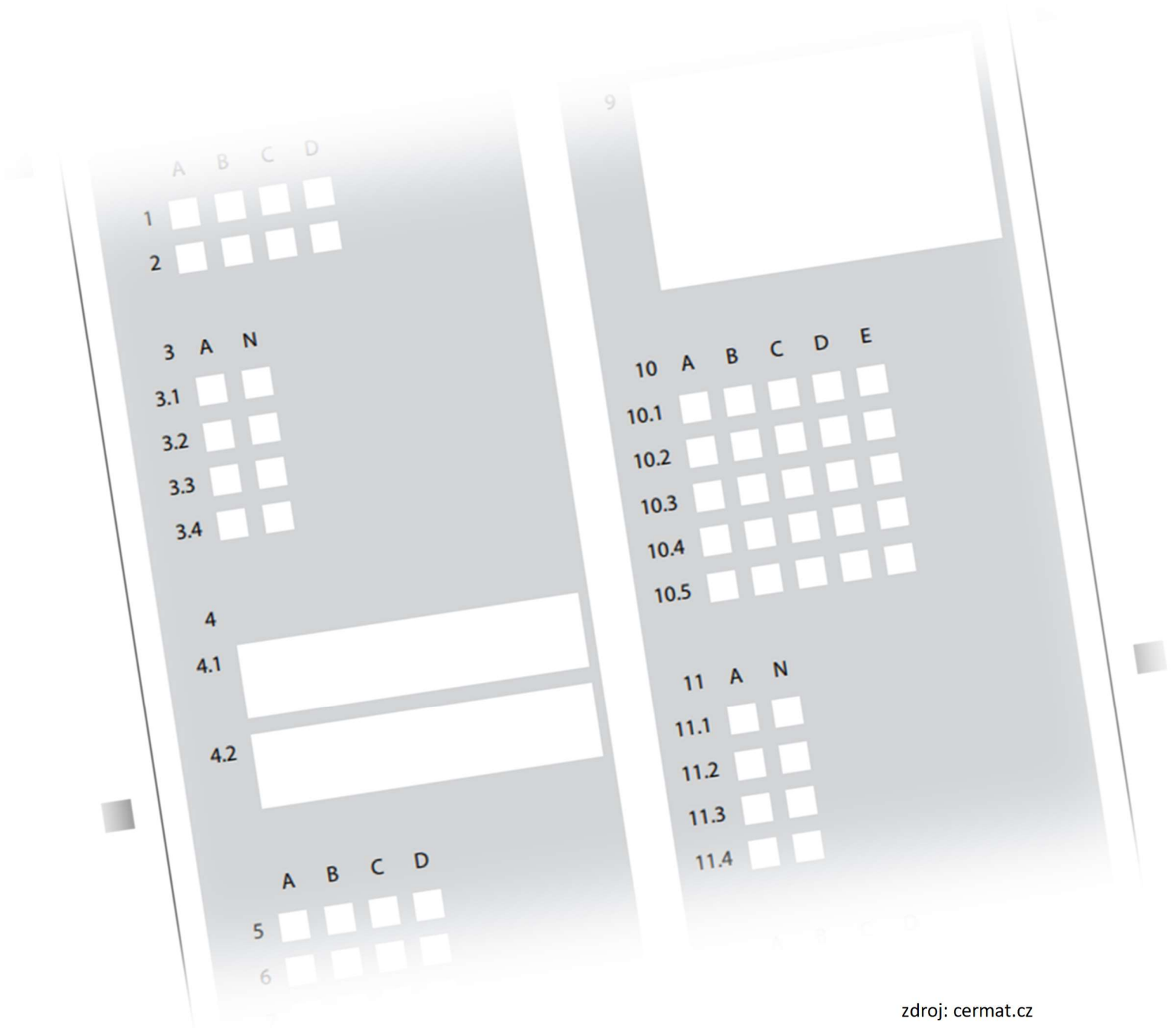

zdroj: cermat.cz

Běžný školní život

Cesta do školy

Ach jo. To je zase den. Je pondělí a musím do školy. Jak tak čekám, vzpomenu si, že jsem zapomněla… No, ale na co? Nevadí, čekám dál, nebylo to nic důležitého.

Pět minut stojím na zastávce a šalina nikde. Kdo sakra vymýšlel ty jízdní řády? Tak se rozhodnu, že půjdu pěšky na další zastávku. Přecházím přechod, když vtom uslyším zvonění legendární šaliny. Obracím se a utíkám na předchozí zastávku. Celá splavená a udýchaná nastupuji, ale aby toho nebylo málo, jsem všem pro smích, jak jinak.

Pro zlepšení nálady si do sluchátek pustím hudbu, avšak najednou se na mě opět všichni koukají, a tak si říkám: „Dneska mi to asi fakt sluší.“ Vtom mi naštvaná důchodkyně poklepe na rameno a tvrdí: „Nejste tady sama, slečno. Vypněte si tu hroznou hudbu.“ A najednou mi všechno došlo. Já blbá jsem špatně zapojila sluchátka a má oblíbená skupina hučí na všechny strany. Okamžitě zrudnu a vypínám hudbu.

Nemůžu se dočkat, až vystoupím. Konečně se ozývá hlas ohlašující mou zastávku. Vyřítím se z šaliny jako tryskomyš, ale zůstanu stát jako přimražená na místě, protože mi došlo, co jsem zapomněla - projekt do AJ. Teď už vím, že se můžu rozloučit s dobrou známkou. Chce se mi křičet, ale nemůžu, protože o další trapasy už nestojím. Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a vydechnu a začnu v hlavě tvořit důvody, proč ho nemám, ale už vidím čtyřku, jak mi ujíždí před nosem. Už mám skoro na krajíčku, ale jsem silná holka, a proto čekám na další. Náhle na tabuli vyskočí, že šalina č. 4 uvízla v dopravní koloně. Začnu se modlit, ať vůbec stihnu školu. Mé prosby byly vyslyšeny, protože přijíždí autobus s č. 4. Nasednu do něj a kupodivu dorazím už bez problémů včas.

Potkávám své spolužáky a s rozhořčením jim vykládám, co se mi vše stalo. Spolužáci se diví, proč jsem tak spěchala, když máme na devátou?

Z toho plyne, že si v každé situaci musíte zachovat chladnou hlavu, i když cesta MHD může být strastiplnou zkouškou pro vaše nervy.

Klára W., Pája E., Eliška R., Terka T.

Příchod do školy přes šatnu

Každé ráno si nás pět odvážných přivstane a jde se mačkat do ranního návalu na vrátnici. V tuhle chvíli zjišťujeme, z čeho píšeme test a jaké jsme měli domácí úkoly. Když se ukáže nějaký nový odvážlivec, zakřičíme na něj a tím ho pozdravíme. Poté, co se otevřou dveře do školy a jakmile zácpa zmizí, vejdou i starší žáci. Při přechodu mezi vrátnicí a šatnou schytáme pár zásahů drobotinou. V šatně setrváme 10 minut a potom s hlasitým pokřikem vyrazíme ze šatny.

Když se probojujeme ke schodům, zahájíme výšlap do 1. patra/1. zastávky. Odpočineme si 2 minuty a bojujeme dál. Když se dostaneme do 2. patra, čekáme na opozdilce a vysmíváme se jim, že jdou teprve do prvního záchytného bodu. Při výšlapu se seřadíme jako husy za sebe a tím docílíme menšího odporu vzduchu. Za pomoci fyziky se opřeme o dveře a oddychneme si, že nejtěžší část dne je za námi. Doplazíme se ke svému místu ve třídě. Rukou shodíme židli na zem a tehdy si já uvědomím, že jsem nechal tašku v šatně a přemýšlím, jestli má cenu kvůli učení opakovat cestu.

Jirka Klimeš, Jan Krajsa

Supl

Všechno začíná pouhou větou: „Hej, lidi, máme supl.“ Zazvoní a to je povel pro zvědavé žáky, kteří vystrčí svou hlavu ze dveří a netrpělivě kontrolují vše, co se mihne kolem. Čekáme a po pár minutách konečně proletí vzduchem věta: „Už jde!“ Někteří tu větu pochopili, jiní se dál nechápavě baví se svými kamarády. Vše dál záleží na typu učitele, který otevře dveře. Žáci už od pohledu dokážou poznat, co mu mohou provádět. Lidé, kteří nás suplují, se dělí do 4 kategorií.

1. Člověk, který má autoritu a zná danou látku:

S tímto typem učitele není moc zábavy. Když otevře dveře, všichni si uvědomí, že začala hodina, a v klidu se posadí do lavic. Žáci pracují jako obvykle.

2. Člověk, který má autoritu, ale nezná danou látku:

Většinou tato hodina probíhá normálně, až na to, že i nejslabší žák ví o dané látce víc než učitel. Sedící učitel či učitelka zmateně prohodí, že nevadí, že učivu nerozumíme, ale máme si ho opsat. Místo toho si všichni začnou dělat, co chtějí.

3. Člověk, který nemá autoritu, ale zná danou látku:

At´ už je na plánu sebezajímavější téma, nikdo tomuto typu osobnosti nevěnuje pozornost. Vzduchem lítají věci a sprostá slova, ale učitel nad tím nemá žádnou kontrolu. Občas vzduchem proletí zoufalý výkřik: „Buďte zticha!“ Chvíli je klid, ale po pár sekundách to začne znova.

4. Člověk, který nemá autoritu a nezná danou látku:

Pokud je si tento člověk vědom toho, s kým má tu čest, raději to rychle vzdá a pustí nám film. Jen tak je s námi schopen přežít celých 45 minut.

Tak to je vše. Doufáme, že jste pochopili, že chodit do naší třídy je životu nebezpečné, a pokud máte svůj život rádi, určitě vám to nedoporučujeme.

Dominika M., Verča F., Míša O., Magda R.

Fronta na oběd

Ve středu se na češtinu nikdo příliš nesoustředí, protože každý přemýšlí, co mu přistane ve školní jídelně na talíři, popřípadě na hlavě. Deset minut před koncem hodiny každý začne hledat své čipy a klíče. Nejde nepřeslechnout cinkání klíčů jako za Sametové revoluce.

Učitelka se nás snaží přesvědčit, že dané učivo je velice zajímavé a že ho v životě využijeme. Nad tímhle výrokem se každý v duchu zasměje. Hodina se chýlí ke konci, nad třídou se rozléhá hlasité odpočítávání do konce hodiny. Hned po zazvonění se nás učitelka snaží zkrotit u dveří, my však na ni nečekáme, protože se z nás stává stádo buvolů, ženoucích se na pastvu. Zdoláváme schody po dvou a vydáváme ze sebe podivuhodné zvuky a skřeky, ať každý ví, že 9. A má hlad. A ten, kdo se nám do cesty přimete, toho smeteme.

Když se před námi vynoří fronta na oběd, sahající téměř až ke schodům, všichni se zhrozíme. Zařadíme se nakonec a každý se snaží urvat nejlepší místo, poté přichází chvíle, kdy dobíhají opozdílci a snaží se přesvědčit své „kamarády“, aby je pustili před sebe. Každý si krátí čekání jinak, někteří se učí na další hodinu, jiným se huba nezavře a jiní se přetlačují. K úlevě všech dorazí naše učitelka, která nás pustí před naštvaný dav se slovy: “Oni mají ještě hodinu.“ My se jim zlomyslně smějeme a poté je postupně předbíháme.

Dája O., Olda E., Terka T., Ferda Ch.

Přijímačky

Přijímačkový den

Když jsem se ráno vzbudil, letmým pohledem jsem zkontroloval intenzitu světla přes zatažené závěsy a usoudil jsem, že venku svítí slunce. A pak jsem si vzpomněl: dneska je velký den. Vstal jsem a následovala klasická ranní rutina. Celou tu dobu jsem si opakoval: „Bude to v pohodě, jsi dobře připraven.“ Rychle jsem si zkontroloval, jestli mám všechno, i když jsem věděl, že jo, a seběhl jsem dolů, nasedl k mámě do auta a jeli jsme. Celou tu dobu jsem se cítil hrozně divně, jednou jsem byl naprosto v pohodě a hned nato, jako by se mi chtělo brečet. Čím blíž jsme byli, tím větší jsem cítil stres. Pohled na mámu, která mi povzbudivě říká: „Tfuj, tfuj, ať to zvládneš!“ mě trochu uklidňuje.

Vstoupil jsem do školy, našel svou třídu a sedl si do prázdné lavice. Asi za 10 minut přichází učitel do třídy a zavírá za sebou dveře. Chvíli nám vysvětluje, co všechno smíme a nesmíme, pak zkontroluje, jestli jsme všichni. Následuje rozdání záznamových archů a zadání testu. Napětí je strašné. Poslední vteřiny do začátku, snažím se uklidnit. Konečně zazní: „Můžete začít.“ Otvírám sešit a pouštím se do toho. V průběhu testu ze mě napětí poněkud opadlo, zvyšuje se opět těsně před koncem. „Odložte pera, já si to od vás vyberu.“

První část mám za sebou. O přestávce jsem si pokecal s bývalými spoluhráči z fotbalu, kteří se tam taky hlásili, a díky tomu se mi hodně ulevilo. Po přestávce jsem se přesunul opět do třídy a následovalo prakticky totéž. Tentokrát si ale věřím daleko více. Znovu zazní: „Můžete začít.“ K mé úlevě mi zadání připadá tentokrát celkem lehké. Skončil jsem krátce před vypršením času, zkontroloval si, co se dalo, a počkal jsem. Po výzvě: „Odložte pera,“ jsem s dobrým pocitem odevzdal záznamový arch, sbalil si věci a celkem vesele, že to mám za sebou, jsem školu opustil.

Ondra Tuček

Přijímačky

Když už jsem přicházel ke škole a viděl před ní svoje spoluhráče, řekl jsem si, že to tak hrozný být nemůže, jenže když jsem dostal ty testy, měl jsem pocit, jako by se mi všechno z hlavy vypařilo. Neměl jsem ale čas nad tím přemýšlet, a tak jsem se na to vrhl.

Abych řekl pravdu, čekal jsem všemožný blbosti, které by tam mohli dát, ale traktor opravdu ne. Neměl jsem tušení, co s tím, tak jsem to tipl. Pak jsem teda zjistil, že správně. Když už to všechno skončilo, cítil jsem se suprově. Na jednu stranu jsem měl pocit, že jsem to zmastil, ale i že se mi to vcelku podařilo. Vždycky mě pak ale uklidnilo to, že jsem měl vše za sebou.

Kdybych to měl shrnout, zjistil jsem, že nemá cenu se stresovat, protože tam dají stejně něco, čemu nerozumíte. ☺

Kryštof Konečný

Příjímačky

Nastalo ráno 12.4. a já věděl, že jednou ten den přijde. Všichni byli vystresovaní, ale já ani zrovna moc ne. Jen jsem si sbalil tužky, pravítka a v 8:30 jsem si společně se svou milovanou matičkou vydal na Moravské gymnasium. Po krátké cestě jsme přišli na místo. Nastaly první komplikace, které jsme však rychle a obratně vyřešili. Nemohl jsem najít své číslo. Pak jsme se vydali do třetího patra, mamka se se mnou rozloučila a já zůstal stát v chodbě plné adrenalinu napospas svým vědomostem. Napětí se stupňovalo u všech včetně mě, dokud nepřišel pan profesor.Vešli jsme do třídy a já moc doufal, že první bude čeština. Po instrukcích jsem ovšem dostal matematiku, a aby toho nebylo málo, polil jsem se colou. V potu jsem začal psát. Vtom mě v půlce mé práce přerušil profesor klidným hlasem: „Máte ještě deset minut.”

Jen pro sebe si říkám: „Dík, vole,“ a v ještě větším stresu začínám tipovat uzavřené otázky.

Po dokončení odevzdávám test s domněním, že to nejhorší mám za sebou.Ovšem to pravé ořechové teprve přijde.

Jakub Třeška

Den D

Pro mě to byl úplně normální den. Škola ubíhala rychle, ale najednou se dozvím, že se jde místo SP na Bigy, což mi udělalo radost.

Paní učitelka Chlupová byla více nervózní než spolužáci. Cestou na Bigy kolovalo ve vzduchu napětí a očekávání.

Přijdeme na místo a nejraději bychom se vrhli do školy a koukli se na výsledky, ale musíme se před paní učitelkou krotit.

Jenže u vchodu do sálu s výsledky nás zastaví vyhazovač, kterého jste si mohli splést s gorilou, a nechtěl nás pustit dovnitř. Všichni byli v koncích a byly vidět i slzy.

Já jsem se dal do řeči s bratrem Karla z druhé devítky a dozvěděl jsem se, že se Kája dostal, to bylo super. Vyslali jsme špiónku a ta výsledky vyfotila a říkala, jak na tom kdo je.

Spousta lidí se dostala a to je bezva.

Václav Koudelka

Den D

Už to je nějakou dobu, co jsme psali přijímací zkoušky, a tudíž jsme moc nepřemýšleli nad školou a jen se zabývali otázkou, jestli jsme ty „přijímačky“ napsali dobře. A potom přišel den D.

Ráno zazvonil budík a já musel vstávat do školy. Bylo to otravné - po čtyřech dnech volna. „No co,“ pomyslel jsem si. Vypnul jsem budík a podíval se, co je dnes za den. A kruci, dnes je 2. května a to znamená, že se už za pár hodin dozvíme výsledky. Rychle jsem se oblékl a „letěl“ do školy, přitom jsem doufal, že dnešek uběhne rychle a budu vědět, jak jsem dopadl. Zas tak hrozné to nebylo, ale těch posledních pár minut do konce vyučování bylo snad věčných. Naštěstí jsem to nějak přežil a rychle jsem vyběhl ze školy. V tom okamžiku se mi vybil mobil a já začal nadávat. Potom mi došlo, že mám powerbanku a můžu se za chvilku podívat.

To by ale nebyl můj mobil, kdyby šel načíst internet. Málem jsem s ním hodil o zem, když vtom najednou - došla mi SMS. „Co to?“ pomyslel jsem si. Byla to mamka. Podíval jsem se, co napsala. A HELE, ona mi poslala výsledky ze školy. „JÁ SE DOSTAL!“ vykřikl jsem. Radostně jsem se vydal domů, kde na mě již všichni čekali a ihned mi gratulovali.

„Trpělivost růže přináší“ - toto přísloví mi dříve přišlo jako nesmysl, ale teď vím, že je pravdivé - v tento den se mi to maximálně potvrdilo.

Honza Lozrt

Rozhovory s učiteli

1. Co si myslíte o přijímacích zkouškách od Cermatu?

Pí uč. Kabátková: *Podle mě jsou těžce formulované otázky a občas se může objevit i chyba, jako letos.*

Pí uč. Chlupová: *Moc se mi nelíbí, že se připravují jednotné zkoušky pro všechny typy škol. Líbila se mi dřívější koncepce, že si každá střední škola tvořila zkoušky sama.*

Pí uč. Borkovcová: *Myslím, že Cermaty mají různorodější otázky, ale že jsou tam občas zbytečně komplikované úlohy.*

2. Myslíte si, že byla Scia lepší než Cermaty? Proč?

Pí uč. Kabátková: *To neumím posoudit. Myslím si, že každý má svoje plusy i mínusy, ale v Cermatech jsou někdy až zbytečně tzv. „špeky.“ Cermaty by se měly více zaměřit na probírané učivo.*

Pí uč. Chlupová: *Nevím, jestli byly testy od Scia lepší než od Cermatu, každému vyhovuje něco jiného.*

Pí uč. Borkovcová: *Podle mě jsou lepší Cermaty, protože se otázky dají více tipovat.*

3. Kdy jste začala připravovat své žáky?

Pí uč. Kabátková: *Připravovala jsem svoje žáky prakticky od 6. třídy, ale intenzivně od 9. třídy.*

Pí uč. Chlupová: *Když nepočítám systematické procvičování od 6. třídy, začali jsme s cílenou přípravou od října.*

Pí uč. Borkovcová: *Své žáky jsem začala připravovat již v říjnu v matematice, ale i ve cvičení z matematiky.*

4. Z jakých jste čerpal/a materiálů?

Pí uč. Kabátková: *Z internetových příruček, ze svých zkušeností a z testů, které jsou veřejně přístupné na internetu.*

Pí uč. Chlupová: *Z běžně dostupných testů a příruček.*

Pí uč. Borkovcová: *Čerpala jsem z testů z minulého roku, z různých sbírek a z internetu.*

5. Co dělalo žákům největší problémy?

Pí uč. Kabátková: *Největší problémy žákům dělalo logické vyvozování z textu.*

Pí uč. Chlupová: *Zpočátku bojovali s odhalováním chyb v textu.*

Pí uč. Borkovcová: *Myslím si, že je to pro žáky úplně jiný typ testů, než jsou zvyklí - je to široký záběr učiva.*

6. Myslíte si, že byli žáci dobře připraveni?

Pí uč. Kabátková: *Určitě.*

Pí uč. Chlupová: *Byli velmi dobře připraveni.*

Pí uč. Borkovcová: *Většina ano.*

7. Jak přijímací zkoušky vnímali rodiče žáků?

Pí uč. Kabátková: *Řekla bych, že byli stejně nervózní jako žáci.*

Pí uč. Chlupová: *Určitě dramaticky, vždyť šlo o budoucnost jejich dětí!*

Pí uč. Borkovcová: *Nemám tušení.*

8. Připadaly vám přijímací zkoušky lehké, nebo těžké?

Pí uč. Kabátková: *Připadalo mi, že to odpovídalo standardu, co jsme probírali.*

Pí uč. Chlupová: *Řekla bych, že v nich bylo vše, co jsme procvičovali. Nic nepřekvapilo.*

Pí uč. Borkovcová: *Testy mi nepřipadaly příliš těžké, ale ani ne těžší než minulý rok.*

9. Jak byste zhodnotil/a úspěšnost výsledků přijímaček?

Pí uč. Kabátková*: Z internetových příruček, ze svých zkušeností a z testů, které jsou veřejně přístupné na internetu.*

Pí uč. Chlupová: *Přijímací zkoušky bych vyhodnotila jako úspěšné, až na malé výjimky se všichni dostali, kam chtěli.*

Pí uč. Borkovcová: *Čerpala jsem z testů z minulého roku, z různých sbírek a z internetu.*

10. Myslíte si, že byste zkoušky udělal/a?

Pí uč. Kabátková: *Myslím si, že ano.*

Pí uč. Chlupová: *Předpokládám, že ano.*

Pí uč. Borkovcová: *Ano.*

Nejdelší středa

Tento den si budu pamatovat až do konce svého života. Ten den byla středa, ovšem to jsem netušila, že to bude zpočátku dlouhá a vleklá středa, která později nabere zcela jiné obrátky a bude plná pláče i smíchu.

Vstala jsem brzo ráno, nemohla jsem dospat. Celá jsem se chvěla a nechtěla jsem opustit svůj teplý a příjemný úkryt před světem. Opatrně jsem vystrčila hlavu, ale rázem jsem ji opět schovala pod deku. Snažím se znovu usnout, ale myšlenky na to, jestli se dostanu, nebo ne, jsou silnější. Ach ne, zvoní mi budík a ohlašuje nový start dne. Přicházím do kuchyně, kde mě vítá vůně kávy a tatínek svým „dobré ráno“. Pípnutím mu odpovím: „Dobré ráno.“ Snaží se mě uklidnit, že jsem Turečková a že není důvod se bát. Snažím se na to nemyslet, ale je to hrozně těžké. Snídani jsem nesnědla, a tak si s sebou beru aspoň banán a spěchám do školy.

Když jsem tam došla, cítila jsem příšerné napětí, které jsem doslova viděla všem na očích – dokonce i učitelům. Pamatuju si jen to, že jsem počítala minuty, než se budu moci podívat na to, jak jsem dopadla. Uplynula doba a najednou spolužák křičí: „Už jen 20 minut!“ A já myslela, že omdlím. A on ještě dodává: „Pitomý SP, budu muset čekat ještě hodinu.“ Na to mu odpovím: „Tak se zeptej paní učitelky, jestli by tam nešla s námi.“ Nakonec se nějak stalo, že jsme šli k Bigy. Při každém kroku jsem cítila zvyšující se tep svého srdce a vyschlo v krku.

Jakmile jsme tam dorazili, myslela jsem, že se pozvracím. Obdivuji spolužáky, že mě takhle drželi nad vodou, protože já bych sama sebe poslala do háje. Udělám odvážný krok a vstoupím dovnitř, když vtom uslyším: „Ne, běžte pryč, běžte! Pokud tady nemáte zákonné zástupce, nemáte tu co dělat.“ V tu chvíli mi přijde, že se zhroutil svět, a já spouštím slzy. Volám tátovi, aby se tam okamžitě dostavil, a celá se klepu. Naše paní učitelka se nám na tomto ukázkovém příkladu snaží vysvětlit dnešní látku ze slohu – stupňování napětí při vypravování, ale stejně ji nikdo neposlouchá.

Najednou přichází nějaká chytrá hlava s nápadem, že se tam vkrade a vyfotí to. Strhne se veliká debata a přichází řešení. Ano! Podařilo se to. Moje srdce málem pukne. Sucho v krku se zvyšuje. Zachránkyně hledá v mobilu podle čísel. Přicházím na řadu já a říkám své číslo. Hledá, hledá a nemůže najít, přijde mi to jako věčnost. Vtom uslyším: „PŘIJATA! 66.“ V tu chvíli spouštím hysterický pláč štěstí a padám na zem. Dochází mi, kolik jsem pro to obětovala a přichází pocit štěstí.

Tereza Turečková

Čekání na výsledky

I když jsem už měla přijímací zkoušky za sebou, nevyhnula jsem se dalšímu pocitu nervozity z očekávání. Ten den, kdy se všem mým spolužákům měly sdělit výsledky, byla středa – tudíž nejdelší vyučování.

Naštěstí nás téměř všichni učitelé šetřili.

Už ve škole jsme se domluvili, že po vyučování půjdeme celá třída na Bigy zjistit výsledky. Rozhodla jsem se být morální podporou svým kamarádům a nenechat je jít na Bigy samotné.

V tom úmorném horku se cesta zdála nekonečná, zvlášť když Domča neustále volala přes rameno: „Holky, přidejte!“

Jaké však bylo naše překvapení, když před dveřmi stál pán a se slovy: „Nemohu vás dovnitř pustit bez zákonného zástupce,“ nás vypoklonkoval pryč.

Pár mých spolužaček se hystericky složilo a i pro mne to bylo strašné. Zaplavil mě vztek a měla jsem chuť tomu pánovi říct pěkně zhurta, co si o tom myslím.

Jak jsme tak nešťastně čekaly před dveřmi a mí spolužáci obvolávali rodiče, přišla za námi záchrana v podobě bývalé žačky na školy.

Ona záchrana si zachovala chladnou hlavu a vyfotila celý seznam výsledků. Se slovy: „Děcka, hlaste mi čísla,“ jsem jí visela na rtech a čekala na ony vytoužené výsledky. Kéž by to netrvalo tak dlouho.

Ale ten pocit štěstí a objímání po přečtení všech kladných čísel stál za to. Teď už jen stačí doufat, že se jim na Bigy bude líbit.

Tereza Laštovicová

cz.depositphotos.com

Rozhovory se žáky

1. Odkdy jsi věděl/a, kam se chceš hlásit?

Sofie Hanounová*: Odjakživa.*

Vojta Smutný: *Já nevím, asi od té doby, kdy jsem viděl motorovou pilu…*

Šárka Pešinová: *Od února*.

Klára Wildmannová: *Od konce sedmé třídy.*

Daniela Oplatková: *Od října na obě školy.*

Veronika Foltýnová: *Den před vyplňováním přihlášky.*

2. Jakou roli v rozhodnutí, na kterou školu se budeš hlásit, hráli tvoji rodiče?

Sofie Hanounová: *Žádnou.*

Vojta Smutný: *Asi tak 75%.*

Šárka Pešinová: *Velikou, dali mi sice hodně prostoru na rozmyšlení, ale jejich rady jsem si vzala k srdci.*

Klára Wildmannová: *Žádnou, jen mé rozhodnutí plně podporovali.*

Daniela Oplatková: *Dali mi volnou ruku, protože jsem měla stejné představy jako oni.*

Veronika Foltýnová: *Velikou, protože jsem byla nerozhodná*.

3. Pomohli ti k tvému rozhodnutí kamarádi?

Sofie Hanounová: *Ne.*

Vojta Smutný: *Zas tolik ne.*

Šárka Pešinová: *Docela jo.*

Klára Wildmannová: *Ne, ale brácha ano.*

Daniela Oplatková: *Jo, na obě školy jsem měla od nich dobré recenze.*

Veronika Foltýnová: *Jen malinko.*

4. Kdy jsi začal/a brát přijímací zkoušky vážně a jak moc ses připravoval/a?

Sofie Hanounová: *Připravovala jsem se dost málo a později jsem toho litovala.*

Vojta Smutný: *Asi týden před přijímačkami a připravoval jsem se jednou týdně.*

Šárka Pešinová: *Vážně jsem je brala na začátku, ale pak jsem měla problémy s nemocí, a proto jsem začala přípravu hodně zanedbávat. Připravovala jsem se tak, že jsem se přihlásila do kurzu do AMOSE, ale kvůli nemoci jsem ho ani nedochodila.*

Klára Wildmannová: *Po Vánocích jsem se začala intenzivně učit. Ale přijímačky jsem brala vážně celou dobu.*

Daniela Oplatková: *Asi tak měsíc předem a připravovala jsem se od září.*

Veronika Foltýnová: *Už od prázdnin. Připravovala jsem ve škole, doma, ale docházela isem i na doučování.*

5. Jaké prostředky (doučování, učebnice, přijímačky nanečisto…) jsi využil/a?

Sofie Hanounová: *Využila jsem učebnice.*

Vojta Smutný: *Učebnice, doučování, kamarádi…*

Šárka Pešinová: *Koupila jsem si nějaké učebnice na přijímací zkoušky, a jak jsem říkala, chodila jsem do AMOSE a nakonec jsem měla i doučování, ale myslím, že mi to moc nepomohlo.*

Klára Wildmannová: *Využila jsem doučovaní z češtiny u mé známé a na matematiku jsem chodila k učiteli, který učí na Křence, kam chodil i můj bratr, a myslím, že díky němu jsem měla tak dobré výsledky. Přijímačky nanečisto jsem neměla, teda měla, ale to bylo zahrnuto v kurzu matematiky na Křence, takže jen z matematiky. Také jsem využívala nějaké ty učebnice od Scia a Bělouna.*

Daniela Oplatková: *Všechno, co šlo.*

Veronika Foltýnová: *Využívala jsem doučování na Čichnově a ve škole, psala jsem cvičné testy.*

6. Podporovalo tě okolí? A jak?

Sofie Hanounová: *Ano.*

Vojta Smutný: *Určitě.*

Šárka Pešinová: *Podporovalo, hlavně po stránce stresu. Snažili se mě uklidnit.*

Klára Wildmannová: *Hodně mě podporovali rodiče, brácha a kamarádi z kostela. Pomáhali mi s tím, s čím jsem si nevěděla rady, a hlavně se za mě všichni moc modlili.*

Daniela Oplatková: *Ano, psychicky.*

Veronika Foltýnová: *Ano, hlavně kamarádky. Říkaly mi, že to dám.*

7. Jak ses cítil/a před přijímacími zkouškami?

Sofie Hanounová: *Byla jsem dost nervózní…*

Vojta Smutný: *Doufal jsem, že to dopadne dobře.*

Šárka Pešinová: *Musím říct, že jsem nebyla úplně nervózní. Hlavně jsem to chtěla mít už za sebou.*

Klára Wildmannová: *Já vlastně vůbec nebyla nervózní. Teda, jen jsem cítila takové to nepříjemné šimrání v břiše.*

Daniela Oplatková: *Docela v pohodě.*

Veronika Foltýnová: *Měla jsem strach, ale mnohem menší než mí rodiče.*

8. Myslíš si, že v tvém výsledku hrála nervozita velkou roli?

Sofie Hanounová: *Ano.*

Vojta Smutný: *Ne tak úplně…*

Šárka Pešinová: *Jsem překvapená, ale ne.*

Klára Wildmannová: *Ne, já opravdu vůbec nebyla nervózní.*

Daniela Oplatková: *Ne, nebyla jsem nervózní.*

Veronika Foltýnová: *V prvním termínu ano, ve druhém ne.*

8. Co se ti honilo při přijímačkách hlavou?

Sofie Hanounová: *Matika a čeština.*

Vojta Smutný: *Kolik se rovná traktor.*

Šárka Pešinová: *Snažila jsem se své myšlenky soustředit jen na zadání a správné řešení.*

Klára Wildmannová: *Nic, maximálně co se čemu rovná a jak se určují dokonavá a nedokonavá slovesa.*

Daniela Oplatková: *Bude to stačit?*

Veronika Foltýnová: *Nějaké písničky.*

9. Jak na tebe působilo časové omezení?

Sofie Hanounová: *Moc ne. Bylo přiměřené…*

Vojta Smutný: *Byl jsem celkem v pohodě.*

Šárka Pešinová: *V češtině mi nějaký čas přebyl, ale v matematice jsem nějaký postrádala. Bylo by dobré, kdybych mohla ten nevyužitý čas z češtiny použít v matematice.*

Klára Wildmannová: *Já měla časové prodloužení, takže jsem byla v pohodě.*

Daniela Oplatková: *V matematice bych potřebovala více času, ale čeština byla v pohodě.*

Veronika Foltýnová: *V matematice mi chyběl čas, jinak to bylo v pořádku.*

10. Odpovídal/a jsi u každé otázky nebo jsi některé přeskočil/a?

Sofie Hanounová: *Přeskočila.*

Vojta Smutný: *Přeskakoval jsem.*

Šárka Pešinová: *Přeskakovala jsem.*

Klára Wildmannová: *Určitě jsem přeskočila, hlavně ty, u kterých jsem si nevěděla rady.*

Daniela Oplatková: *V matematice jsem přeskakovala a už jsem se k tomu nestihla vrátit.*

Veronika Foltýnová: *Snažila jsem se žádnou nepřeskočit.*

11. U kterého termínu ses cítil/a lépe?

Sofie Hanounová: *U prvního.*

Vojta Smutný: *U druhého.*

Šárka Pešinová: *Lépe jsem se cítila u druhého, ale víc se mi povedl ten první.*

Klára Wildmannová: *U obou stejně, oboje přijímačky jsem dělala na stejné škole.*

Daniela Oplatková: *Asi u druhého.*

Veronika Foltýnová: *U druhého termínu.*

12. Jak jsi prožíval/a čekání na výsledky?

Sofie Hanounová: *Jen jsem chtěla, aby už byl konec.*

Vojta Smutný: *Neprožíval. Seděl jsem u počítače.*

Šárka Pešinová: *Přes obavy jsem je chtěla mít co nejdřív.*

Klára Wildmannová: *Úplně v klidu.*

Daniela Oplatková: *Zezačátku docela nijak, ale asi tak týden před nimi jsem začala být docela nervózní.*

Veronika Foltýnová: *Úplně v klidu.*

13. Jak ses cítil/a po přijímačkách?

Sofie Hanounová: *Po přijímačkách hůře než před nimi.*

Vojta Smutný: *Dal jsem si zmrzlinu, cítil jsem se studeně.*

Šárka Pešinová: *Cítila jsem se dobře a opadlo ze mě hodně nervozity, ale vysilovala mě ta dlouhá doba čekání, která byla podle mě zbytečná.*

Klára Wildmannová: *Asi jsem to moc neřešila, protože jsem věděla, že s tím stejně nic nezmůžu.*

Daniela Oplatková: *Nervózněji než při nich.*

Veronika Foltýnová: *Hodně jsem si oddechla.*

14. Jaké byly tvoje pocity, když ses dozvěděl/a výsledky?

Sofie Hanounová: *Dobrý.*

Vojta Smutný: *Super.*

Šárka Pešinová: *Na první škole jsem byla hodně nešťastná, ale když jsem se dozvěděla výsledky na druhé škole, vložila jsem do odvolání hodně naděje.*

Klára Wildmannová: *Byla jsem šťastná, to ano, ale musela jsem se rozhodovat, na který obor, a to ve mně probouzelo nejistotu, jestli si vyberu ten správný.*

Daniela Oplatková: Úplně super.

Veronika Foltýnová: *Byla jsem nervózní z rodičů.*

15. Myslíš si, že byly přijímací zkoušky spravedlivé? Co si myslíš, že stojí za změnu?

Sofie Hanounová: *Základy křesťanství na BIGY… To byl děs!*

Vojta Smutný: *Ano, byly spravedlivé. Nevím…*

Šárka Pešinová: *Myslím, že byly spravedlivé, jsem ráda, že už se nehrálo na pohlaví a podobně, ale myslím si, že kdyby CERMAT ohlásil výsledky dříve a snížil nám tím stres, bylo by to lepší.*

Klára Wildmannová: *Ani nevím, ale spíš jo. Já jsem hlavně ráda, že to mám za sebou.* ☺

Daniela Oplatková: *Ano, byly spravedlivé, ale CERMAT by si měl dávat pozor na chyby.*

Veronika Foltýnová: *Ano myslím si to. Nedávat přepadové úkoly.*

16. Co bys vzkázal/a budoucím deváťákům?

Sofie Hanounová: *Pilně se učte… ať nemáte takové nervy jako já…*

Vojta Smutný: *Ať nekašlou na školu…*

Šárka Pešinová: *Ať se připravují, ale nestresují, protože to za to vůbec nestojí.*

Klára Wildmannová: *Když se budete pilně připravovat a modlit, Ten nahoře uvidí, že pro to děláte své maximum a pomůže vám. Tak hlavu vzhůru.* ☺

Daniela Oplatková: *Ať to nepodcení a nejsou zbytečně ve stresu.*

Veronika Foltýnová: *Učte se, ale buďte v klidu. Vše nějak dopadne.*

Čekání na výsledky

Když jsem v pondělí 16. dubna dopsal druhý termín přijímaček, neskutečně se mi ulevilo a myslel jsem, že už to všechno “nekonečné trápení“ mám za sebou. Ale opak byl pravdou. Ve skutečnosti začala ta nejhorší část, a to čekání na výsledky...

Ta radost z toho, že to mám již napsané, trvala asi tak jeden – dva dny. Pak ale začala panika, stres a pořád dokola jsem se sám sebe ptal: „Napsal jsem to dobře? Budu mít dost bodů? Dostanu se tam vůbec?“

Nicméně nějak jsem to čtrnáctidenní období ve zdraví přežil a přišel dlouho očekávaný den D, tj. středa 2. května a hodina H, kdy ve 12:00 měli vyhlásit výsledky. Ráno jsem vstal a ještě bylo všechno v pohodě, potom jsem přišel do školy a tam ve třídě strašná panika, všichni nervní, žáci, dokonce i učitelé…

Jakmile odbila na kostele sv. Augustina 12. hodina, tak jelikož mám tu školu vedle té naší, jsem vystřelil se podívat na výsledky. A tam nám s klidem řeknou, že musíme počkat, že to vyvěsí až za hodinu…

Tak jsem se s takovým divným pocitem vracel do třídy a tam nikdo… Nakonec jsme zjistili, že se všichni šli podívat na výsledky na Biskupské gymnázium. Tak jsem si za odměnu strávil pěknou hodinku s paní učitelkou Bieberovou!!! Byl to prostě dobrodružný den D ze všech stránek.

Pája Egerle

Den výsledků

Ten osudný den svítilo slunce. Vstal jsem a s nervozitou jsem pochodoval do školy. Nikdo se ten den nesoustředil na učení. Až na ty, kteří už měli jasno, nebo kteří přijati už byli. Nebylo jich moc. Nehorázně se to táhlo a já nevěděl, co dělat.

Nejčastěji jsem vymýšlel, jak se nějak zabavit. Potom ta hodina, po které holky odcházely, ale my museli zůstat. No hrůza! Někdo se odvážil a začal se bavit s učiteli, jestli bychom mohli odejít dřív, juknout se na ty výsledky. Rozhodlo se, že se půjde.

Cesta nahoru do toho kopce byla úmorná, ne kvůli psychické zátěži, ale kvůli tomu strašnému vedru. Pak ty schody a byli jsme tam. Po tom všem jsme se však dozvěděli, že nás nepustí. Po všem tom trápení tohle! Po všem tom handrkování jsme se rozhodli nasadit špióny. Dřív, než se nám to ale povedlo, ukázaly se holky z Bigy, které se tam už dostaly a vše zdokumentovaly mobilem. Poté nastalo hlášení čísel a předběžné dozvídání se výsledků. Všichni byli šťastní a skákali štěstím.

Nakonec se ptám já. Jsi 111. Hned nastalo: „To je v pohodě, na odvolání je to bez problému.“ Na chvíli jsem jim věřil. Teď je to víc jak týden a pořád nevím. Doufám, že to skončí co nejlíp.

Lucas van Kranenburg

Den D

Jako každý jsem si i já pokládala tento rok otázku, zda dělat přijímací zkoušky a dál studovat, či se spokojit pouze se zaměstnáním jako je popelář či uklízečka v Tescu.

Popravdě já a škola to k sobě moc nejde, učím se jen v případě, kdy mi hrozí pětka z matematiky a slyším, jak moje mamka naříká v kuchyni: ,,Proboha, proč zrovna já musím vychovávat takového debila? Nad touto větou jsem se už zamyslela a řekla si, že zas takovej debil nejsem a že když se budu snažit, přijímačky zvládnu.

Poslední týden před přijímačkami jsem si ale řekla, že to to vážně nedávám. Pokaždé, když jsem vstoupila do naší třídy, viděla jsem třídu, co se pilně připravovala půl roku dopředu, zatímco já, no, však víte, prostě mě to nelákalo a navíc, venku už hřeje sluníčko a já musím trčet v knížkách plných textu, kterému ani nerozumím.

Toho osudového dne, který změní celý můj život, jsem se probudila s aspoň malou nadějí, že to můžu dát. Když jsem přišla psát test, všimla jsme si, že nemám tužku na rýsování, otočila jsem se dozadu s představou, že tam bude ochotný Pavel, co mi ji půjčí, jenže on tam nebyl. A tak jsem si ji půjčila od jedné holky, která jich měla připravených snad deset pro případ, že se jí těch ostatních devět nešťastnou náhodou zlomí a ona nebude moct psát.

Po přijímačkách jsme si hned všichni volali, jak to dopadlo, a kamarádka povídá: „Há, taky jsi neměla ten traktor? Když mi takhle psalo a volalo snad padesát lidí, řekla jsem si, že nejsem jediná nejblbější. O pár týdnů později jsem už netrpělivě čekala na výsledky testů a čím dál tím víc jsem věděla, že jsem to nedala. V den výsledků, když odbila třináctá hodina, jsem vylítla ze třídy jako divoké zvíře a přeskakovala schody s pocitem, že si zlomím nohu. Když jsem přišla na vedlejší školu a celá udýchaná hledala své číslo pomocí ukazováčku, který klesal čím dál tím níž, zjistila jsem, že jsem 72.

Díky svým rodičům jsem se však dostala na soukromou školu do jazykové třídy, kde budu maximálně spokojena.

Fernanda Chati

Den D

Konečně je to tady. Po třech týdnech od zkoušek se dozvíme výsledky. Jsem velmi nervózní, nálady se mi neuvěřitelnou rychlostí střídají a srdce se namáhá dvakrát více, než je obvyklé. Jsem ráda, že už se to konečně dozvíme. Anebo ne? Nebo to spíš nechci vědět? Vládne ve mně nervozita, zmatek a není se mnou kloudná řeč.

Odpočítávám, kolik hodin zbývá do vyvěšení výsledků na Bigy. Pot, čtyři, tři… Jsem ráda, že nám dneska odpadá to pitomý SP. Uslyším někoho, jak pronesl: „Chudáci kluci, budou se tady potit o hodinu víc.“ Uvědomím si, že klukům SP neodpadá. Je mi jich docela líto. Dvě hodiny, hodina … Poslední hodinu nám dala učitelka volno. Nevím, jestli jí mám za to být vděčná, nebo se zlobit, že mě nerozptýlila.

O přestávce po poslední hodině k nám do třídy přišla naše třídní. „Zkusím se zeptat paní učitelky Bieberové, jestli byste se se mnou nemohli jít podívat na výsledky,“ řekla klukům. Paní učitelka Bieberová nakonec povolila. O chvíli později se ze školy valí tlupa deváťáků, mířících na ulici Barvičovu. Jdeme do kopce – je to to jediné, co vnímám. Zbytek sil a pozornosti musím věnovat tomu, aby moje srdce zůstalo v hrudníku a nevyskočilo někam na střechy okolních domů. Jsme u Bigy, ani nevím, jak jsme se tam dostali. Míříme k výsledkům do budovy. Jsem někde na konci naší velké tlupy, takže nevím, co se děje vepředu. Zastavili jsme a následně mě naše tlupa začala vytlačovat ven ze školy.

„To je neférˇ.“

„To je na prd.“

„Ty vole, proč nás k výsledkům nemůžou pustit bez rodičů?“

Začínám být docela na prášky. Nadávám, sprostě nadávám. Stojíme na schodech před Bigy a čekáme na zázrak. Ten asi o tři minuty později přijde. Bývalá žákyně naší školy se vynořila z budovy s mobilem v ruce: „Já ty výsledky mám vyfocený. Můžete hlásit kódy.“ Hned je jí nahlášeno mé evidenční číslo přihlášky. Mám dojem, že minimálně pět minut jezdila prstem po displeji svého dotykového mobilu.

„To nepůjde,“ říkám si, „trvá to moc dlouho.“ A plamínek naděje zhasnul.

„400Z říkáš?“ ozve se hlas našeho zázraku s mobilem, „dostala ses, jsi čtrnáctá.“

A dostala se nás většina. Dája, Terka, Domča… Zanedlouho přijela moje mamka, vyzvedla si rozhodnutí o přijetí a ještě ten večer odevzdala zápisový lístek.

Rozhovory se žáky uměleckých škol

1. Odkdy jsi věděla, kam se chceš hlásit?

Alžběta Rezková*: Od 8. třídy.*

Eliška Písaříková: *Zhruba 2 měsíce před přijímačkami.*

2. Jakou roli v rozhodnutí, na kterou školu se budeš hlásit, hráli tvoji rodiče?

Alžběta Rezková*: Podporovali mě.*

Eliška Písaříková: *Velkou, snažili se mi pomoct.*

3. Pomohli ti k tvému rozhodnutí kamarádi?

Alžběta Rezková*: Ne, já sama.*

Eliška Písaříková: *Ano.*

4. Kdy jsi začala brát přijímací zkoušky vážně a jak moc ses připravovala?

Alžběta Rezková: *Na začátku 9. třídy a připravovala jsem se obden.*

Eliška Písaříková: *Někdy posledních 14 dní před zkouškami, připravovala jsem se tak průměrně.*

5. Jaké prostředky (doučování, učebnice, přijímačky nanečisto…) jsi využila?

Alžběta Rezková: *Doučování, přípravné umělecké kurzy, přijímačky nanečisto.*

Eliška Písaříková: *Spíš učebnice historie umění, internet…*

6. Podporovalo tě okolí? A jak?

Alžběta Rezková*: Podporovali, říkali, že to zvládnu*. ☺

Eliška Písaříková: *Podporovalo mě hodně, všichni se snažili, abych měla dobrou psychiku, a rodiče dohlíželi na to, abych každý den malovala a kreslila.*

7. Jak ses cítila před přijímacími zkouškami?

Alžběta Rezková*: Byla jsem nervózní jen trochu.*

Eliška Písaříková: *Celkem nervózně, ale zlepšilo se to v ten den, kdy jsem tam šla poprvé.*

8. Myslíš si, že v tvém výsledku hrála velkou roli nervozita?

Alžběta Rezková*: Ne, určitě ne.*

Eliška Písaříková: *Určitě a taky únava.*

9. Jak na tebe působilo časové omezení?

Alžběta Rezková: *Vše se dalo v pořádku zvládnout.*

Eliška Písaříková: *Všechno jsem zvládla i dřív, než to mělo být.*

10. Co se ti honilo při přijímačkách hlavou?

Alžběta Rezková: *Že mi spoustu lidí věří a že to musím zvládnout.*

Eliška Písaříková: *Že mám hlad, opravdu jsem měla chuť na kebab.*

11. Jak jsi prožívala čekání na výsledky?

Alžběta Rezková: *Byla jsem v pohodě, protože mi to šlo a udělala jsem pro vše maximum.*

Eliška Písaříková: *Nevěděla jsem, co dělat, a hodně jsem si musela povídat s kamarády.*

12. Jaké byly tvoje pocity, když ses dozvěděla výsledky?

Alžběta Rezková*: NEJÚŽASNĚJŠÍ.*

Eliška Písaříková: *Při prvním kole jsem byla smutná, protože jsem se nedostala, ale v dalším jsem byla šťastná*

13. Myslíš si, že byly přijímací zkoušky spravedlivé? Co si myslíš, že stojí za změnu?

Alžběta Rezková*: Daly se.*

Eliška Písaříková: *Ale ano, byly… asi všechno v pohodě.*

14. Co bys vzkázala budoucím deváťákům?

Alžběta Rezková*: NEPODCEŇTE PŘÍPRAVU! Jde o hodně a jde o vaši budoucnost. Dejte do všeho maximum, ať můžete jít v klidu udělat přijímačky.*

Eliška Písaříková: *Vyberte si dobrou školu…*

Slovo na závěr

Jací byli naši deváťáci?

Jedním slovem skvělí, za uplynulé čtyři roky toho dokázali opravdu hodně. Od šesté třídy urazili obrovský kus cesty, kromě toho, že jsou chytří, mají velký smysl pro humor a nadhled, ze všech průšvihů dokážou se ctí vybruslit, umí se chovat zdvořile a ohleduplně a vzájemně si pomáhat.

Nezbývá mi, než jim popřát šťastné vykročení do nádherného studentského života, se všemi jeho radostmi i starostmi, ať jsou pro ně čtyři roky, které na ně čekají, stejně vtipné a zábavné jako ty strávené na základce.

pí uč. Chlupová (9. A)

Třída 9. B byla skvělá a jedinečná. Od šesté třídy po devátou většina neuvěřitelně osobně rozkvetla, zažili jsme spolu spoustu legračních, ale i smutných situací, bude se nám po sobě navzájem stýskat. Do budoucího nejen středoškolského života jim přeji jasnou mysl, optimismus a chuť překonávat překážky

pí uč. Kabátková (9. B)

b tato přílohas s étlo s étta cela ˙stě nesp